

Život bez soukromí

Ráno jsem se probudil před sedmou hodinou. Byl jsem velmi nervózní, ale to jde nakonec pochopit, když jdu dnes poprvé do školy. Podíval jsem se na stěnu, kde vysela kamera. Věděl jsem, že sleduje a zapisuje každý můj krok, ale za těch skoro sedm let života jsem se s tím už nějak smířil. Babička mi vyprávěla o časech, kdy nás ještě nesledovali, ale ty už jsou pryč. Kvůli nervozitě jsem radši nesnídal a tak mi příprava do školy zabrala jen patnáct minut. Cesta mi trvala také krátce a tak jsem si sedl do parku před školou. Po chvíli ke mně přišel asi stejně starý kluk a zeptal se: „Ty jsi taky prvňák?“ „Ano,“ odpověděl jsem. Ve světě, o kterém mi babička vyprávěla, bychom asi začali bavit svých vlastnostech a podobně. My jsme místo toho vytáhli telefony a přihlásili se do Evidence, kde nás přivítala rudá úvodní obrazovka. Oba jsme si vyhledali toho druhého podle obličeje a začali si číst jeho zápisy. To jsme dělali deset minut a potom jsme se rozloučili pozdravem: „Uvidíme se ve třídě.“

Ve třídě bylo ticho, všichni si prohlíželi muže v rudé uniformě s obuškem u pasu stojícího vedle učitelského stolu. Se zvoněním do školy vešla paní učitelka. Uvítala nás do školního roku a nakázala nám, abychom se seznámili. Tak jsme se všichni přihlásili do Evidence a začali si prohlížet zápisy o ostatních studentech. Já jsem si vybral spolužáka sedícího přede mnou. Zjistil jsem, že se jmenuje David Vrchlický a začal si projíždět informace o něm. Pousmál jsem se nad záložkou trapasy, která byla téměř plná.

Po škole jsem přišel domů a naobědval se, když tu do domu vrazil můj sedmnáctiletý bratr, odhodil tašku do rohu a běžel se zavřít do sklepa. Maminka šla, zjisti, co se děje a já je tajně sledoval. Přitiskl jsem oko na klíčovou díрку a poslouchal, o čem se baví. Slyšel jsem bratra říkat: „Víš mami, oni ho sebrali, dneska ráno. Přišli dva Rudí a odvedli ho ze třídy.“ „A koho odvedli?“ vyzvíдалa maminka. „Adama, víš, on na ně často nadával a myslím, že byl i členem Soukromí. Víš, já jsem hodně přemýšlel a chtěl bych se přidat k soukromí.“ Maminka se na chvíli zarazila, v jejích očích jsem viděl strach. Potom promluvila: „To... Ehm... To nemůžeš. Víš, jak přeci skončil tvůj otec. Navíc ti lidé ze Soukr... Ehm, toho spolku žijí moc nebezpečný život.“ Po tváři jí tekly slzy. Odklonil jsem se od klíčové dírky. Tohle na mě bylo moc. Otce jsem nikdy nepoznal, sice mi o něm maminka vyprávěla, ale nikdy mi neřekla, proč se s ním nemůžu sejít. A navíc to slovo začínající písmenem S. Nikdy jsem ho neslyšel. Potichu jsem vyšplhal po schodech, nechtěl jsem, aby maminka zjistila, že jsem je slyšel. Otevřel jsem si v mobilu Databázi a zadal do vyhledávače slovo soukromí. Nic to nenašlo. Další půlhodinu jsem zkoušel různé varianty toho slova, ale stejně to nic nenašlo. Najednou jsem slyšel jak někdo zabušil na dveře. Maminka šla otevřít. Před dveřmi stáli dva velcí pánové v rudých uniformách. „Dobrý den paní Evergreenová, Databáze zaznamenala podezřelou aktivitu z účtu Vašeho mladšího syna, pojďte prosím se mnou a syna zavolejte taky.“